

Svátek Křtu Páně A 12.1.2020 - Iz 42, 1-4.6-7 - Sk 10, 34-38 - Mt 3, 13-17

Připomeňme si nejdříve pár postřehů o Ježíšově křtu, které najdeme v promluvách svatého Řehoře Naziánského. Svatý Řehoř v nich uvádí:

Jan křtí, Kristus přistupuje: snad i proto, aby posvětil toho, kdo křtí. Zcela jistě však proto, aby do vody pohřbil starého Adama, dříve než posvětil nás a pro nás Jordán: a jako sám byl duch a tělo, tak aby byl také zasvěcen skrze Ducha a vodu.

...Kristus vystupuje z vody. Přitom nese s sebou vzhůru svět a hledí na rozevřená nebesa, jež byla Adamovi i jeho potomkům uzavřena stejně jako ohnivým mečem ráj.

Duch dosvědčuje božství, blíží se přece k sobě podobnému. Z nebe se ozývá hlas; odtud totiž pochází ten, jemuž se vydává svědectví.

A v podobě holubice, viditelné v tělesné podobě, prokazuje Duch poctu i tělu, neboť také ono svou účastí na božství je Bohem; kromě toho před dávnými časy přinášela holubice radostnou zprávu o vysvobození od potopy.

(Z promluv svatého biskupa Řehoře Naziánského, Oratio 39 in sancta Lumina, 14-16. 20: PG 36, 350-351. 354. 358-359, Kristův křest, DMC)

My si při tom dnešním svátku Křtu Páně můžeme uvědomit, že Kristus vůbec neměl zapotřebí Janova křtu, neměl zapotřebí pokání, změny života. On je přece svatý a bez hříchu.

Přesto podstupuje tento Janův křest a ukazuje nám přitom svou identitu a své poslání.

Všimněme si v této události Ježíšova křtu jednoho významného detailu, totiž dvojího pohybu, sestupného a vzestupného.

Skrze své sestoupení a vystoupení, ponoření a vynoření z vod Jordánu nám Ježíš mluví o své smrti a vzkříšení, kterými pohřbívá a ničí náš hřích, osvobozuje nás z jeho moci a pozvedá nás, obnovuje nás k tomu, abychom také my byli milovanými dětmi Otce.

Kristus přišel, aby nám otevřel nebe, abychom mohli mít bez překážek přístup k jeho Otci.

Kristus nám v této události zjevuje, že on má tu moc toto všechno pro nás vykonat, protože o něm je nám dosvědčeno: „*To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení!*“

Můžeme se spolehnout na to, že každý z nás dostal účast na tomto díle jeho moci, právě už ve svátosti křtu, která nám byla dána, a ze které jsme povoláni žít, aby v nás Bůh mohl dokončit, co v nás započal, aby se tato jeho péče o nás setkávala s naší otevřeností, vnímavostí, vděčností, s naší touhou po jeho blízkosti.